

Liefde uit onverwachte hoek

Katie Fforde bij Boekerij:

Keukengeheimen
De kunstminnaar
Een nieuwe kans
Wilde tuinen
Reddende engel
Levenslessen
Stoute schoenen
Kunst en vliegwerk
Halsbrekende toeren
Praktisch perfect
Schoon schip
Trouwplannen
Liefdesbrieven
Een verleidelijk voorstel
Zomerliefde
De kers op de taart
Met de Franse slag
Vrij spel
Iets ouds en iets blauws
Een zomer aan zee
Een tuin vol bloemen
Het buitenhuis
Een nieuw leven
Een liefde in de lente
Een feestelijke dag
Een chateau in de Provence
Eiland in de zon
Liefde uit onverwachte hoek

boekerij.nl

Katie Fforde

*Liefde uit
onverwachte hoek*

Felicity moet van haar moeder secretaresse
worden, maar ze heeft zelf heel andere plannen

Vertaald door Hanneke van Soest

ISBN 978-90-225-9865-8
ISBN 978-94-023-2630-7 (e-book)
NUR 302

Oorspronkelijke titel: *From London With Love*
Vertaling: Hanneke van Soest
Omslagontwerp: Johannes Wiebel | Punchdesign
Omslagbeeld: © Adobe Stock en Shutterstock
Zetwerk: Mat-Zet bv

© 2025 Katie Fforde
© 2025 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd bestand, of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch of op enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en data-mining van (delen van) deze uitgave is uitdrukkelijk niet toegestaan.

All rights are reserved, including those for text and data mining, AI training and similar technologies

Voor mijn familie, inclusief zij die niet bij mij
woonden toen ik dit boek schreef.

1

Londen, herfst 1968

‘Weet je zeker dat ik niet mee naar binnen hoeft?’ vroeg David.

Félicité glimlachte en legde haar hand op die van David. Ze zag hem als een soort oom die er altijd voor haar was en haar altijd steunde, maar die soms ook een beetje te beschermend was.

‘Ja. Ik wil dit alleen doen. Ze is mijn moeder, ook al heeft ze me niet opgevoed.’ Ze zaten in de auto die geparkeerd stond voor een imposant huis in Cheyne Walk, Chelsea. Félicité had gehoord dat het een van de chiquere buurten in Londen was. Het huis waarnaar ze keken telde drie verdiepingen en had een indrukwekkende voordeur. Het verbaasde Félicité niet dat haar moeder op zo’n mooie plek woonde.

‘Laat haar niet proberen ook maar iets aan je te veranderen,’ zei David. ‘Je bent perfect zoals je bent. En laat haar al helemaal niet proberen je van je Franse accent af te helpen, want dat is juist zo charmant aan je.’

Félicité keek hem geschrokken aan. ‘Ik heb toch zeker geen Frans accent, of wel?’

‘Heel licht. Maar dat is logisch. Je bent opgegroeid in Frankrijk en er naar school geweest.’

Niettemin was Félicité een tikje beledigd. ‘Ik dacht dat ik perfect Engels sprak.’

‘Dat is ook zo, lieverd!’ Félicité had de indruk dat David wenste dat hij niet over haar accent was begonnen. Hij draaide zich naar haar toe. ‘Je moet niet raar opkijken als ze jaloers op je is. Je bent heel mooi, sterker nog, je bent beeldschoon. Wat wil je, met zulke knappe ouders. Maar ik kan me voorstellen dat Lucinda het daar moeilijk mee heeft. Ze zou zich bedreigd kunnen voelen.’

Félicité wist dat ze er leuk uitzag – de aandacht die ze op school van jongens kreeg sprak boekdelen – maar ze vond het een raar idee dat haar moeder jaloers op haar zou kunnen zijn. Zelf was ze niet zo onder de indruk van haar uiterlijk. Haar schouderlange haar was bijvoorbeeld noch blond, zoals dat van haar moeder, noch donker, zoals dat van haar vader; het was eerder karamelkleurig. Wel had ze de donkere ogen haar vader, maar die vond ze weer niet mooi passen bij haar lichte haar. Verder was ze vrij lang en slank, en had ze een wipneus (waar David haar eens op had gewezen), wat ze niet erg vond. Ze besteedde eigenlijk nooit veel aandacht aan haar uiterlijk. Maar ze wist dat haar moeder haar kritisch zou bekijken en hoopte dat ze de test zou doorstaan.

‘Het komt vast goed,’ zei ze. ‘Oké, dan ga ik nu naar binnen. En ja, ik weet dat je me komt ophalen als ik het hier niet naar mijn zin heb. Maar dat zal niet gebeuren! Volgens Lexi is Londen een geweldige stad en maak ik vast leuke vriendinnen op mijn secretaresseskursus.’

David zuchtte. ‘Alexandra is hier geboren. Voor haar was het natuurlijk makkelijker om...’

‘Dag, lieve David.’ Ze kuste hem op zijn wang. ‘Ik zal jullie snel schrijven.’

Ze stapte uit, liep met haar koffers naar de deur en belde aan.

De deur werd bijna onmiddellijk geopend door een vrouw van middelbare leeftijd in een zwarte jurk en met een wit schort voor. Ze droeg een kanten kapje en had een wrokkige trek om haar mond.

‘Felicity, lieverd!’ groette haar moeder, Lucinda, die achter de vrouw de trap af kwam. ‘Ik dacht dat je nooit zou komen. Ik was bang dat David verdwaald was. Kom binnen. Anna, breng jij de koffers naar binnen?’

Félicité pakte zelf de grootste koffer. Ze had zich niet gerealiseerd dat er een dienstbode in huis zou zijn. Logeren bij haar moeder leek opeens een stuk minder aantrekkelijk dan ze zich had voorgesteld van haar bezoek aan het swingende Londen van de jaren zestig – het bezoek waarvan ze al zo lang had gedroomd.

‘Laat die koffers maar staan,’ zei Lucinda, die gekleed ging in een formeel mantelpakje en haar blonde haar had opgestoken in een knot. ‘Anna brengt hem zo wel naar je kamer. Ga jij je maar eerst even opfrissen en kom dan naar de salon.’

Félicité zag zichzelf niet als erg gehoorzaam, maar om de een of andere reden deed ze braaf wat haar moeder haar opdroeg. Thuis, in de Provence, waar ze woonde met haar vader, stiefmoeder en broertjes en zusjes, was ze een zelfverzekerde jonge vrouw, terwijl ze hier bijna verlegen was tegenover haar beeldschone moeder, die ze zelden zag.

Gelukkig brandde er een groot haardvuur in de elegante salon. Ze vond het voor eind oktober al behoorlijk koud in het kille Engeland.

‘Ga maar dicht bij het vuur zitten, schat,’ zei haar moeder, die Félicité een glaasje met een bruine vloeistof aanreikte. ‘Het is te laat voor thee. Dit is sherry. Dat moet je leren drinken, want het is een Engelse gewoonte.’

Félicité nam een slokje. De sherry was te droog en niet lekker, maar ze hield van het verwarmende effect dat het op haar had toen ze het doorslikte.

‘Over Engelse gewoonten gesproken,’ ging Lucinda door. ‘Eén, het lijkt me beter dat we je hier Felicity noemen, op zijn Engels. Twee, ik heb liever dat je me “mama” noemt, en niet “*maman*”. En drie, ik zou het waarderen als je dat bekakte Franse accent zou afleren.’

Félicité nam nog een slokje van de te droge sherry. Sinds ze hier was had ze amper iets gezegd en nu al had haar moeder kritiek op haar manier van praten. ‘Ik zal proberen zonder accent te praten,’ reageerde ze, terwijl ze probeerde nog Fransers te klinken, ‘en ik vind het prima dat ik hier Felicity genoemd word, maar “mama” zeggen wordt lastig.’

Lucinda slaakte een zucht. ‘Het zal nog een hele klus worden om die jongensachtige gewoonten van je af te leren. Blijkbaar heeft je stiefmoeder dit gedrag aangemoedigd.’

Felicity glimlachte en dronk haar glaasje leeg.

Niet veel later bracht Anna Félicité naar de haar toegewezen kleine slaapkamer achter in het huis, waarna ze haar alleen liet om zich te verkleden voor het avondeten. Er zou een gast komen, en Felicity wist zeker dat het een man zou zijn – haar moeder was zelden zonder mannelijk gezelschap. Terwijl ze een van de stijlvolle jurken uitschudde die haar oma voor haar had gekocht in Parijs, hoopte Félicité dat David het bij het verkeerde eind had en dat haar moeder zich niet bedreigd zou voelen. Haar jurken waren elegant, maar konden niet tippen aan wat jonge vrouwen in Londen droegen, al was het maar omdat die van haar tot over de knie vielen.

Toch voelde ze zich zelfverzekerd toen ze even later naar de salon liep.

Zoals ze had verwacht, was de gast een man. Hij had een glas in zijn hand met een drankje waarvan Félicité dacht dat het whisky was.

‘Gerald,’ zei Lucinda. ‘Mag ik je voorstellen aan mijn dochter, Felicity?’

Gerald nam Félicité van top tot teen op. ‘Mijn hemel, de appel valt niet ver van de boom, hè? Ze lijkt als twee druppels water op je, Lucy. Ze zou je zus kunnen zijn!’

Lucinda glimlachte. ‘Je vleit me, Gerry, maar bedankt voor het compliment. Felicity? Waarom vertel je Gerald niet over je leven in het kasteel?’

‘Het kasteel?’ reageerde Gerald verrast. ‘Betekent dat dat je papa rijk is?’

Félicité schrok van zijn directheid, maar ze slaagde erin onverschillig haar schouders op te halen. ‘*Pas du tout*,’ zei ze. ‘Ik bedoel, helemaal niet. Maar het kasteel is prachtig, en de Provence ook.’

‘Helaas ligt het in een uithoek, zo saai!’ verzuchtte Lucinda. ‘Maar ik moet toegeven dat de omgeving alleraardigst is.’

‘Het is niet ver van de Riviéra,’ verdedigde Félicité haar streek. ‘En Parijs is makkelijk bereikbaar.’ Dat laatste had ze haar oma tijdens een dinertje horen zeggen en het leek haar een goed moment om het argument te berde te brengen.

Lucinda glimlachte weer. ‘Ik moet toegeven dat mijn moeder er goed aan heeft gedaan om kleren voor je te kopen. Wie weet hoe je erbij had gelopen als je stiefmoeder je had geadviseerd.’

‘Heb je een stiefmoeder?’ vroeg Gerald. ‘Haat je haar? Is ze boosaardig?’

‘*Pas du tout*,’ zei Felicity weer. Ze werd met de minuut prikkelbaarder. Als het er hier altijd zo aan toeging, zou het nog lastig worden een leuke tijd te hebben in Londen. Maar Alexandra, haar ‘boosaardige stiefmoeder’, had haar verzekerd dat

ze het hier naar haar zin zou hebben zodra ze meisjes van haar eigen leeftijd zou ontmoeten.

‘Haar boosaardigheid wordt waarschijnlijk in toom gehouden door de twee snotapen die ze onlangs gebaard heeft,’ deed Lucinda nog een duit in het zakje.

‘De tweeling is al een jaar, hoor,’ kaatste Felicity terug.

‘En dan heb je nog de kleine Stéphanie. Best een lieverd, maar helaas niet al te snugger,’ ging Lucinda door. ‘Vraag me niet waarom, maar mijn ex-man, de graaf, heeft haar geadopteerd.’

‘Ze is veertien, maman,’ zei Felicity.

Lucinda zuchtte. ‘Zou je me alsjeblieft “mama” willen noemen?’

‘Nee!’ kwam Gerald tussenbeide. ‘Maman klinkt juist heel charmant.’ Hij wierp een blik op Lucinda. ‘Een Franse dochter is toch veel exotischer dan een of ander dikkig schoolmeisje met beginnende puistjes en zweetluchtjes?’

Lucinda lachte. ‘Als je het zo stelt, Gerald, ben ik het helemaal met je eens. Niemand kan beweren dat Felicity dik is, en ze heeft een gave huid.’

Félicité realiseerde zich dat Lucinda warm begon te lopen voor het idee dat ze Frans was, en dat was een opluchting, want ze wist niet hoe ze zich anders zou moeten gedragen. Tegelijkertijd stoorde het haar dat ze over haar praatten alsof ze er niet bij was.

‘Ach, we brengen het arme kind in verlegenheid,’ zei Gerald. ‘Laten we het over iets anders hebben. Lucy, jij bent gisteravond toch naar het theater geweest? Wat vond je van het toneelstuk?’

Félicité was doodop toen ze uiteindelijk toestemming kreeg om naar bed te gaan. Anna had gekookt en blijkbaar ook alles afgeruimd en afgewassen. Félicité voelde zich schuldig en nam

zich voor de handen uit de mouwen te steken zodra ze zich hier wat meer thuis voelde.

Ze wist dat haar moeder het huis huurde, maar dat het appartement op de bovenste verdieping werd bewoond door het petekind van de huiseigenaar, die in het buitenland verbleef.

‘We zullen haar spoedig een keer op de borrel vragen,’ zei Lucinda aan het eind van de avond. ‘Ga nu maar slapen, want je cursus begint morgen. Ik zal je brengen. Het is niet ver, we kunnen lopen.’

Toen Félicité zich tussen de strak ingestopte lakens wurmde, dacht ze aan haar stiefmoeders voorkeur voor warmwaterkruiken: zij had zeker een kruik in haar bed gelegd. Maar ze had amper de tijd om de kou te voelen, want voor ze het wist was ze diep in slaap.

2

Lieve papa,

Nou, hier zit ik dan, in Athenes appartement. Ze heeft me van Waterloo Station opgehaald en toen zijn we met de taxi naar haar appartement gegaan. Het is hier een wirwar van bus- en metrolijnen, maar het zal vast niet lang meer duren voordat ik de weg weet in het openbaar vervoer. Athenes woning is elegant, stijlvol en een tikje flamboyant, net als zijzelf. Ze is de beste peettante die ik me kan wensen. Ze heeft kleren voor me achtergelaten, die ik mag dragen als ik wil. Sommige zijn duidelijk achtergelaten door vrienden. Ze gaat ervan uit dat er voor mij ook 'vriendjes langskomen', zoals ze dat noemt. Maak je geen zorgen, want daar kan ik me niets bij voorstellen – tenminste, voorlopig niet.

Er zijn twee slaapkamers: een kleine, die ik zal gebruiken als logeerkamer, en een grotere waarin een groot tweepersoonsbed staat. Een comfortabele woonplek dus.

Athene vertelde me dat er hier in de buurt een delicatessenzaakje is, en een wijnwinkeltje, ook al heeft ze gezorgd voor veel flessen wijn en een goedgevulde drankkast. Ze zei dat ik alles moest opdrinken!

Vanuit het raam in de zitkamer heb ik een prachtig uitzicht op de rivier. Ik vind het heel knap van Athene dat ze zo'n mooi

appartement heeft weten te maken van wat in feite dienstvertrekken zijn. De vrouw beneden, die ik nog niet heb ontmoet, heeft een Hongaarse vluchteling in dienst.

Ik heb een plattegrond zodat ik de boekwinkel makkelijk kan vinden. Mijn werk begint pas over een paar dagen, maar ik wil graag van tevoren uitzoeken waar het is. Ik weet niet precies wat ik daar moet doen, maar het betaalt goed. Ik weet niet of ik een echte stadsmuis zal worden, maar ik hoop vanaf nu niet meer zo'n plattelandsmuisje te zijn.

Nou, veel liefs uit Londen!

Violet xxx

Er waren drie weken verstreken sinds ze die brief had geschreven, en Violet wist dat de arrogante vrouw die het huis huurde een veel jongere logee had. Ze had de auto gezien die een eindje verderop in de straat geparkeerd had gestaan, en de lange man die was uitgestapt om de koffers uit de kofferbak te halen. Het meisje en de man hadden elkaar bij het afscheid een dikke knuffel gegeven. Zou hij haar vader zijn? Anna, de dienstbode, had haar flarden informatie gegeven wanneer Violet de keuken doorkruiste naar de bediendetrap, die leidde naar haar appartement op de bovenste verdieping.

Ze was dan ook niet verrast toen een heel mooi meisje tegelijk met haar het huis verliet.

‘Goedemorgen!’ zei Violet. Ze had het grootste deel van haar leven op het platteland gewoond, waar het de gewoonste zaak van de wereld was ‘goedemorgen’ tegen mensen te zeggen.

Violet had een tikje medelijden met het meisje. Ze had nog geen kennisgemaakt met de benedenbuurvrouw, die zoals ze wist Lucinda heette, maar de vrouw was niet bepaald vriendelijk overgekomen toen ze elkaar een keer in huis waren tegen-

gekomen. Als Lucinda de moeder van het meisje was, had ze waarschijnlijk geen leuke tijd in Londen.

‘Bon... eh, goedmorgen!’ zei het meisje.

‘Ik ben Violet. Ik woon in het appartement op de bovenste verdieping.’

‘Félicité – ik bedoel, in Engeland moet ik Felicity zeggen. Ik logeer bij mijn moeder in de onderste helft van het huis.’

‘Leuk kennis met je te maken.’ Violet glimlachte. ‘Ik ben op weg naar mijn werk,’ vervolgde ze. ‘Waar moet jij heen? Weet je de weg?’

‘Ik denk het wel. Ik ben er gisteren met mijn moeder naartoe gelopen. Ik doe een secretaresseskursus.’

Violet knikte. ‘O, dat instituut ken ik. Ik kom er op weg naar mijn werk langs. Zal ik met je meelopen?’

Felicity glimlachte instemmend en ze gingen op weg, naast elkaar op het trottoir.

‘Ik ben voor het eerst in Londen,’ zei Felicity. ‘Ik heb nooit in een grote stad gewoond.’

‘Ik ook niet!’ reageerde Violet. ‘Ik kom ook van het platteland, en als mijn peettante me niet had meegesleept, zou ik nu niet in Londen zijn.’ Ze lachte. ‘Ze bedoelde het goed, hoor. Ik woonde in een enorm huis, dat behoorlijk vervallen is. Er waren meerdere redenen om te verhuizen.’ Violet vroeg zich nog steeds af of ze er wel goed aan had gedaan, maar haar peettante had erop gestaan. En omdat haar goede vriendin Jenny – die iets ouder was dan zij, maar met wie ze heel hecht was – naar Frankrijk was verhuisd, zou het moeilijk zijn geweest er alleen te blijven wonen.

‘Dat klinkt als ons huis in Frankrijk! Ik bedoel, dat het enorm groot is en nogal vervallen. Hoewel er bij ons thuis nog veel mensen wonen.’ Felicity slaakt een zucht, waardoor Violet het gevoel kreeg dat ze heimwee had.

Violet was vrij verlegen, maar ze vond het haar plicht om vriendelijk te zijn tegen dit meisje dat niet alleen Frans klonk, maar er ook zo uitzag. Haar kleren waren zo elegant. Naast Felicity voelde Violet zich een beetje slonzig, hoewel ze wist dat haar pagekopje, dat tot net onder haar kin viel, haar erg goed stond, ondanks haar doorsnee bruine haar. De pony deed haar groene ogen goed uitkomen, die ze nog sprekender maakte met eyeliner en mascara, een techniek die ze had gezien in een tijdschrift.

‘Dus je bent in Londen om steno en typen te leren?’ vroeg Violet.

‘Ja. En om bij mijn moeder te wonen natuurlijk. Ik ben opgegroeid bij mijn vader in Frankrijk. Maar nu wil ze dat ik bij haar ben.’

‘Wil je dat ook?’

‘Deels. Ik wilde graag het swingende Londen beleven.’ Felicity lachte. ‘Alleen swingt het in deze wijk niet.’

Violet lachte met haar mee. ‘Klopt, sinds ik hier ben, heb ik niks swingends meegemaakt.’

‘Mijn stiefmoeder zegt dat ik naar King’s Road moet gaan. Dat is toch niet ver hiervandaan?’

‘Klopt. En Carnaby Street.’

‘Kunnen we daar een keer naartoe gaan? Volgens mijn stiefmoeder, Alexandra, zou ik op de cursus vast een paar leuke meiden leren kennen, maar zover is het nog niet. Ze dragen allemaal dezelfde kleren als hun moeder en gapen me aan omdat ik een buitenlander ben.’

‘Je bent hier nog niet zo lang,’ zei Violet bemoedigend. ‘Er zitten vast een paar leuke meiden tussen. Wacht maar af. En natuurlijk ga ik met je mee naar Carnaby Street. We kunnen samen met de bus gaan.’

Felicity viel even stil. ‘Heb je mijn moeder al ontmoet? Officieel, bedoel ik?’

‘Nee,’ zei Violet.

‘Dan moeten we dat eerst regelen. Ze is nogal kieskeurig als het om mensen gaat die ik moet leren kennen. Ze wil een theekransje met geschikte vriendinnen voor me organiseren. Ik zal haar vragen om jou ook uit te nodigen.’

‘Misschien vindt ze mij niet geschikt.’

‘Natuurlijk wel. Je hebt een goed accent en omdat je in hetzelfde huis woont als wij, kan ze daar ook niets op tegen hebben!’

Weer lachten ze allebei. ‘Ik kijk uit naar de uitnodiging,’ zei Violet. ‘Je vindt me bovenaan de bediendetrap. Oké, jij moet volgens mij die kant op, dan loop ik de hoofdstraat uit.’

Terwijl Violet doorliep naar haar werk, dacht ze aan Felicity. Een arm meisje, dat vanuit een huis vol mensen terecht kwam in een statig, elegant pand, bij een vrouw die al even statig en elegant was.

Maar terwijl ze de oude drukkerij en het antiquariaat naderde, vroeg ze zich af of ze vandaag eindelijk haar baas zou ontmoeten. Telkens wanneer ze aan haar mysterieuze baas dacht, dacht ze terug aan haar eerste dag in de winkel.

Ze had toen een afspraak om elf uur in de winkel, en toen ze er bijna was, kwam er een man naar buiten die even verderop in een taxi stapte. De taxi stond vol koffers en de man droeg een stijlvolle deukhoed en trenchcoat.

Tegen de tijd dat ze bij de winkel arriveerde, was de taxi weg en haar nieuwe baas nergens te bekennen. En terwijl haar collega's haar welkom heetten, bekenden ze een tikkeltje ongemakkelijk dat haar baas net was vertrokken en niemand wist wanneer hij terug zou komen.

En nu, drie weken later, had ze hem nog steeds niet ontmoet. Ze vroeg zich af of de man die ze haastig de winkel had zien

verlaten, wel haar baas was geweest, maar ze kon zich er niet toe zetten het te vragen.

Hoewel de anderen duidelijk gewend waren hun werk te doen in zijn afwezigheid, wist geen van hen wat ze met Violet aan moesten. Om maar wat om handen te hebben, stortte ze zich op een hoge stapel dossiers waar al jaren niet naar was omgekeken, bladerde boeken met oude prenten door en maakte zich vertrouwd met de voorraad. Tussendoor maakte ze lange wandelingen met de kantoorhond. Hij was van een van de partners, maar ging met iedereen wandelen en accepteerde koekjes van Jan en alleman. Violet vond het heerlijk om Londen te verkennen en genoot van het gezelschap van de hond. Thuis, bij haar vader, liepen altijd wel een paar cockerspaniëls rond, en die miste ze.

3

Felicity had nog steeds heimwee. Ze had op haar cursus nog niemand ontmoet die ze als een vriendin beschouwde. Er was een groep oudere meisjes die hun studie heel serieus namen en een groepje jongeren die de cursus alleen maar volgden omdat hun ouders erop stonden. Felicity wist niet bij welke groep ze zelf hoorde. Ze was in Londen vanwege haar moeder, maar ze wilde haar tijd niet verdoen – ook al voelde ze zich ellendig, ze wilde wel iets nuttigs doen.

Sinds Felicity's eerste avond, die zondag, was haar moeder elke avond uit geweest en had Felicity lange brieven naar huis geschreven. Maar telkens wanneer ze een brief overlas voordat ze hem in een envelop stopte, realiseerde ze zich dat ze hem moest herschrijven. Als David ook maar uit één woord kon afleiden hoe truttig haar kennissen waren en hoe kil haar moeder was, zou hij meteen in zijn grote oude Volvo springen om haar op te halen en mee terug naar de Provence te nemen. En dat wilde ze niet, hoe eenzaam ze ook was.

Haar moeder was weer eens naar het theater – met een andere man dan Gerald – en eindelijk had ze een brief geschreven waar ze tevreden over was. Snel trok ze haar jas aan om hem op de bus te doen. Haar moeder had haar een paar vellen postzegels gegeven en verteld hoeveel er op de envelop naar Frankrijk moest, en dus was ze klaar voor een

wandelingetje door het donker naar de brievenbus.

Vol goede moed stopte Felicity de huissleutel in haar jaszak en ging de deur uit, ook al stond de ronde brievenbus helemaal aan het einde van straat. Er ging een huivering van angst door haar heen, waar ze stiekem van genoot. Mist vanaf de rivier hing boven de donkere straten, en het licht van de straatlantaarn gaf Felicity het gevoel dat ze in een film was beland.

Ze was al een eindje op weg toen er plotseling een lange, donkere gestalte uit de mist opdook. Ze kon maar net een gil onderdrukken en drukte zich tegen de muur om hem te ontwijken.

‘O, sorry, heb ik je aan het schrikken gemaakt?’ De gestalte bleef staan.

Felicity hoorde aan zijn stem dat hij uit de gegoede klasse kwam. Het was een accent dat haar moeder zeker zou goedkeuren.

‘Ja,’ zei ze. ‘Je dook opeens op uit de mist. O,’ ging ze door toen hij in het licht van de straatlantaarn stapte. ‘Je zit onder de modder!’

‘Ja, balen,’ mopperde hij. ‘Ik viel voorover.’ Hij glimlachte. ‘Erger nog, mijn fiets is gestolen.’

‘Wat erg!’

‘Nou ja, het is vooral onhandig. Ik heb hem ooit in de rivier gevonden en opgelapt, dus hij was eigenlijk al niet van mij.’

Felicity merkte dat ze het leuk vond te praten met iemand van ongeveer haar eigen leeftijd, die er, nu ze beter keek, erg leuk uitzag.

‘Zeggen jullie dan niet zoiets als “eerlijk gevonden”? Volgens mijn stiefmoeder is dat een Engelse uitdrukking.’

‘Dat klopt helemaal!’ Hij lachte weer; hij leek een vrolijke jongen. ‘Misschien kan ik me beter even voorstellen. Oliver Ward.’

Felicity aarzelde. 'Félicité de Belleville.'

'O, ben je Frans?'

'Half Frans. Mijn moeder heeft liever dat ik Felicity wordt genoemd nu ik bij haar woon.'

'Waar woonde je hiervoor dan? Bij je vader?' Oliver scheen er niet mee te zitten dat hij onder de modder zat.

'In de Provence, in Frankrijk. En ja, bij mijn vader.'

Oliver knikte. 'Woon je hier in de buurt? In Londen, bedoel ik?'

'Ja, heel dichtbij. Ik wilde even een brief posten.'

'Ik woon op een boot, stroomopwaarts van hier.'

'O! Wat... romantisch.'

Oliver keek haar geamuseerd aan. 'Het klinkt romantischer dan het is. De boot heet Our Nora. Huizen zijn makkelijker.'

'Misschien wel,' zei ze. Felicity had Oliver tijdens het gesprek aandachtig opgenomen, en hoe meer ze van hem zag, hoe leuker ze hem vond, ook al zat hij onder de modder.

'Moet je horen, Felicity.' Oliver leek plotseling een tikje nerveus. 'Zou je me misschien je telefoonnummer willen geven? Ik zou het leuk vinden om een keer met je af te spreken. Ik beloof je dat ik er heel respectabel uit kan zien.' Hij viel even stil. 'Ik moet er niet aan denken dat ik je hierna nooit meer zal zien.'

Felicity aarzelde. Was het hier de gewoonte om uit te gaan met jonge mannen die je op straat ontmoette? En wat zou haar moeder daarvan vinden?

'Ik was op weg naar een feestje,' ging Oliver door. 'Een feest waar ik zeker mijn gezicht had moeten laten zien, maar toen werd ik naar de rivieroever gelokt en... nu kan ik me daar natuurlijk niet meer vertonen.'

'Krijg je daar geen problemen mee?'

Oliver knikte. 'Helaas wel. Maar het is niet anders. Als ik

eerst naar huis moet om me om te kleden, kom ik veel te laat op het feest. Mijn fiets is foetsie en ik heb niet genoeg geld bij me voor een taxi.'

'Ik wel. Ik zou je wat kunnen geven – lenen...'

'Nee hoor!' zei Oliver resoluut. 'Ik kom misschien wat roekeloos over, maar ik ben nog niet zo ver gezonken dat ik geld moet lenen van een meisje – en zeker niet van een meisje dat ik net ken.'

'Alles goed?' riep een vrouwenstem. 'Ben jij dat, Felicity?'

Het was Violet. Felicity zag dat ze met een boos gezicht op hen toe kwam gelopen en een beschermende houding aannam.

'Niks aan de hand!' verzekerde Felicity haar snel. 'Olivier was in de modder gevallen en kan nu niet naar een belangrijk feest.'

'Geen probleem, hoor. Er zijn ergere dingen,' zei Oliver.

'Ken jij Oliver?' vroeg Violet verbaasd.

'We hebben elkaar net ontmoet,' antwoordde Felicity.

'Ik heb Felicity de stuipen op het lijf gejaagd,' legde Oliver uit. 'Ik doemde op uit de mist als een geest uit een sprookje. Zonder happy end, welteverstaan.'

Violet lachte, en Felicity besepte opgelucht dat ze blij was dat haar nieuwe vriend Violets goedkeuring kon wegdragen.

'Wat vervelend nou,' zei Violet. 'Kunnen we je ergens mee helpen?'

'Dat denk ik niet,' zei Oliver. 'Ik woon in Chiswick. Als ik eerst naar huis moet, kom ik te laat op het feest.'

'Het is maar modder,' stelde Violet vast. 'Ik weet hoe je die uit je kleren krijgt. Ik kom van het platteland. Loop maar even mee naar mijn appartement, dan zie ik wat ik kan doen.'

'Goed idee!' beaamde Felicity. 'Mijn moeder is weg, dus ik kon je niet uitnodigen voor ons deel van het huis – we wonen in hetzelfde huis,' verduidelijkte ze voor Oliver, die haar niet-begrijpend aankeek.

Violet stak een envelop in de lucht. 'Maar ik moet eerst even mijn brief posten.'

'Ik was ook op weg naar de brievenbus,' zei Felicity. 'Ik kan hem wel voor je posten.' Violet overhandigde haar de envelop die ze in haar hand had. 'O, jouw brief moet ook naar Frankrijk!'

Zodra ze beseftte dat het onbeleefd was om het adres te lezen, rende ze snel naar de brievenbus aan het einde van de straat. Toen ze net in Londen was, had ze nieuwsgierig uitgekeken naar haar eerste rode ronde bus waarin hier de post werd gedaan. Thuis in Frankrijk gaven ze de brieven mee aan de *facteur*, als die de post van die dag kwam brengen.

Algauw liepen ze gedrieën naar het huis in Cheyne Walk, waar Violet en Felicity woonden.

'Ik vrees dat er weinig te doen is aan die modder,' begon Oliver. 'Waarschijnlijk moet hij eerst opdrogen... Maar als ik jullie telefoon mag gebruiken, dan kan ik de gastvrouw van het feest mijn excuses aanbieden. Dan is het niet zo onbeleefd dat ik niet kom opdagen.'

Hij leek het te betwijfelen, maar Felicity noch Violet ging erop in, en niet veel later beklommen ze de trap naar Violets appartement boven in het huis.

Eenmaal binnen bleef Oliver in de kleine hal staan, zich bewust van zijn vieze pak. Hij begon zijn schoenen uit te trekken.

'Zou je je jas ook niet uitdoen?' opperde Felicity.

'Goed idee,' stemde Violet in. 'Maar op de broek zit de meeste modder.'

'Die doe ik niet uit,' zei Oliver.

Violet viel even stil. 'Er hangt een prachtige herenkamerjas tussen de kleren van mijn peettante. Trek je je broek wel uit als je die aan kunt doen?'

Oliver dacht even na. 'Is het een extravagante jas?'